

FRANCÈS - ESO

DAVID FOENKINOS, «UN RECORD DEL MEU AVI» (*ELS RECORDS*)

Era un diumenge esplèndid. El meu avi s'acabava de comprar un cotxe, n'estava molt orgullós. Deia «el meu cotxe» tal com hauria pogut dir «el meu fill». Tenir un cotxe volia dir triomfar a la vida. Va proposar a tota la família d'anar a fer una volta pel bosc. La meva àvia va preparar quatre coses per fer un pícnic. Aquesta paraula, «pícnic», tenia un so màgic. Va conduir suaument/a poc a poc, la seva dona a la dreta i els seus tres fills entaforats/atapeïts al darrer. Haurien pogut anar fins a la mar; la lluna i tot semblava abastable. Al bosc, va trobar un racó bonic, prop d'un llac. El sol passava entre les branques dels arbres i els feia veure el dia amb una lluïssor com de somni.

El meu avi estimava profundament la seva dona. N'admirava la força i la dolçor, en respectava les qualitats morals. Això no havia impedit que l'atraguessin altres dones, però ara res no comptava. Només hi havia el diumenge en família, amb els entrepans. Tothom tenia gana. El meu avi va empassar-se la primera queixalada i va ser com accelerar la felicitat. Li agradava el pa, li agradava el pernil, però la seva dona havia tingut el detall d'afegir-hi una maionesa casolana divina. Aquella maionesa ho superava tot, aquella maionesa cristal·litzava la bellesa del record més bonic que tenia.